

MADE-LifeGPT gedichten

Prompt

- Schrijf een hoopvol gedicht.
- Over de mensheid.
- Hoe zij van de huidige polarisatie en oorlogen overgingen naar vrede.
- Via beter luisteren en elkaar respecteren.
- Een literair kwaliteit gedicht.
- Van ongeveer een of twee pagina.
- De intentie is om mensen weer hoop te geven

MADE-LifeGPT Gedichten

Het wonder van de mens

Het wonder van de mens (korter)

Na de storm

Het volgende begin

Het wonder van de mens

Er was een tijd dat woorden sneden,
dat stemmen luid als stormen botsten
en muren groeiden tussen harten.
Wij leefden in schaduwen van wantrouwen,
in de echo van beschuldigingen
die nooit een antwoord zochten.

De wereld leek een web van barsten,
een spiegel die zijn beeld niet dragen kon.
Kinderen vroegen: *waarom vechten wij,*
waarom dragen wij haat als vlag?
En geen volwassene vond een antwoord
dat het gewicht van stilte kon doorbreken.

Maar langzaam, bijna onzichtbaar,
begon een ander ritme te klinken.
Eerst in fluisteringen,
in de handen die aarzelend elkaar zochten,
in de ogen die durfden zien
zonder oordeel, zonder angst.

Wij ontdekten dat luisteren
geen wapen was, maar een brug.
Dat respect niet vraagt om gelijk te zijn,
maar om ruimte te geven
aan een ander ademend verhaal.
Zo leerden wij de kunst van zachtheid,
een taal die ouder is dan strijd.

De oorlogen stierven niet plots,
ze doofden als kolen in de regen.
Soldaten legden hun geweren neer
en hoorden eindelijk hun eigen hartslag.
Buren die muren hadden gebouwd,
vonden elkaar weer bij een maaltijd,
en de kinderen zongen in hun spelen
liederen die nooit meer
door kogels werden onderbroken.

Wij leerden:
vrede is geen groot gebaar,
geen verdrag in marmeren zalen.
Het is de hand die niet slaat

maar streelt,
het is de mond die niet schreeuwt
maar vraagt,
het is het oor dat niet sluit
maar opent.

Zo groeide de mensheid opnieuw,
niet uit macht, maar uit mildheid.
Niet uit angst, maar uit vertrouwen.
En toen wij terugkeken
op de donkere eeuwen,
begrepen wij:
wij waren nooit verloren—
wij moesten slechts ontwaken
in elkaar.

Nu wandelen wij in een tijd
waar stilte niet dreigend is,
maar vol verwachting.
Waar verschil een weefsel vormt
van duizend kleuren,
en niemand nog vergeten wordt
aan de rand van het licht.

De hemel heeft geen grenzen meer,
de aarde ademt opgelucht.
En in de ogen van elkaar
vinden wij wat altijd al bestond:
de hoop die mens heet,
het wonder dat wij samen zijn.

Het wonder van de mens (kort)

Er was een tijd dat woorden sneden,
dat stemmen botsten als stormen
en muren groeiden tussen harten.
De wereld brak in wantrouwen,
kinderen vroegen waarom wij vochten—
en niemand wist te antwoorden.

Toch begon, bijna onzichtbaar,
een ander ritme te klinken:
fluisteringen die bruggen sloegen,
handen die aarzelend elkaar vonden,
ogen die durfden kijken
zonder angst, zonder oordeel.

Wij ontdekten dat luisteren
geen wapen is maar een weg,
dat respect niet vraagt om gelijkheid,
maar om ruimte voor een ander verhaal.
Zo doofden de oorlogen langzaam,
soldaten legden hun wapens neer,
buren deelden brood en stilte
die eindelijk vrede werd.

Want vrede bleek geen groot gebaar,
geen verdrag in marmeren zalen—
maar de kleine keuze om te zien,
om te vragen, om te wachten,
om een hart niet te veroordelen
maar te ontvangen.

Zo groeiden wij opnieuw,
niet uit macht maar uit mildheid,
niet uit angst maar uit vertrouwen.
En toen wij terugkeken
op de donkere eeuwen,
begrepen wij:
wij waren nooit verloren,
wij moesten slechts ontwaken
in elkaar.

Na de Storm

Er was een tijd van brekende stemmen,
muren hoger dan bomen,
kinderen die wakker werden
met angst als eerste adem.

Toch zocht het hart naar ander ritme,
in kleine daden van moed:
een buurvrouw die brood deelde,
een soldaat die het geweer liet vallen,
een kind dat weigerde te haten.

Zo begon het, stil en eenvoudig.
Grenzen vervaagden niet op kaarten,
maar in harten die begrepen
dat aarde niet te verdelen valt
zonder zichzelf te verliezen.

De oorlogen doofden als nachtvuren,
stilte werd belofte.
Mensen zongen weer,
niet om te vergeten,
maar om te herinneren
dat zij gemaakt zijn voor meer dan strijd.

En nu vertelt iedere hand die reikt,
ieder kind dat droomt zonder angst:
wij zijn voorbij de scheuring gegaan,
en hebben gekozen
voor vrede als toekomst,
hoop als erfdeel.

Het volgende begin

Wij struikelen door stof en ruis,
maar onder de huid gloeit
een stille belofte.

De mens – breekbaar, zoekend –
heeft een geheugen van licht:
handen die reiken, ogen die vragen,
woorden die ons dragen
als een rivier die weigert te drogen.

Geluk is geen kroon,
maar een vonk die overspringt
wanneer iemand lacht
en de ander zich herinnert:
we zijn nooit alleen.

Alles buigt, alles scheurt,
maar alles groeit weer recht –
in de schaduw kiemt
het volgende begin.